

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναί.

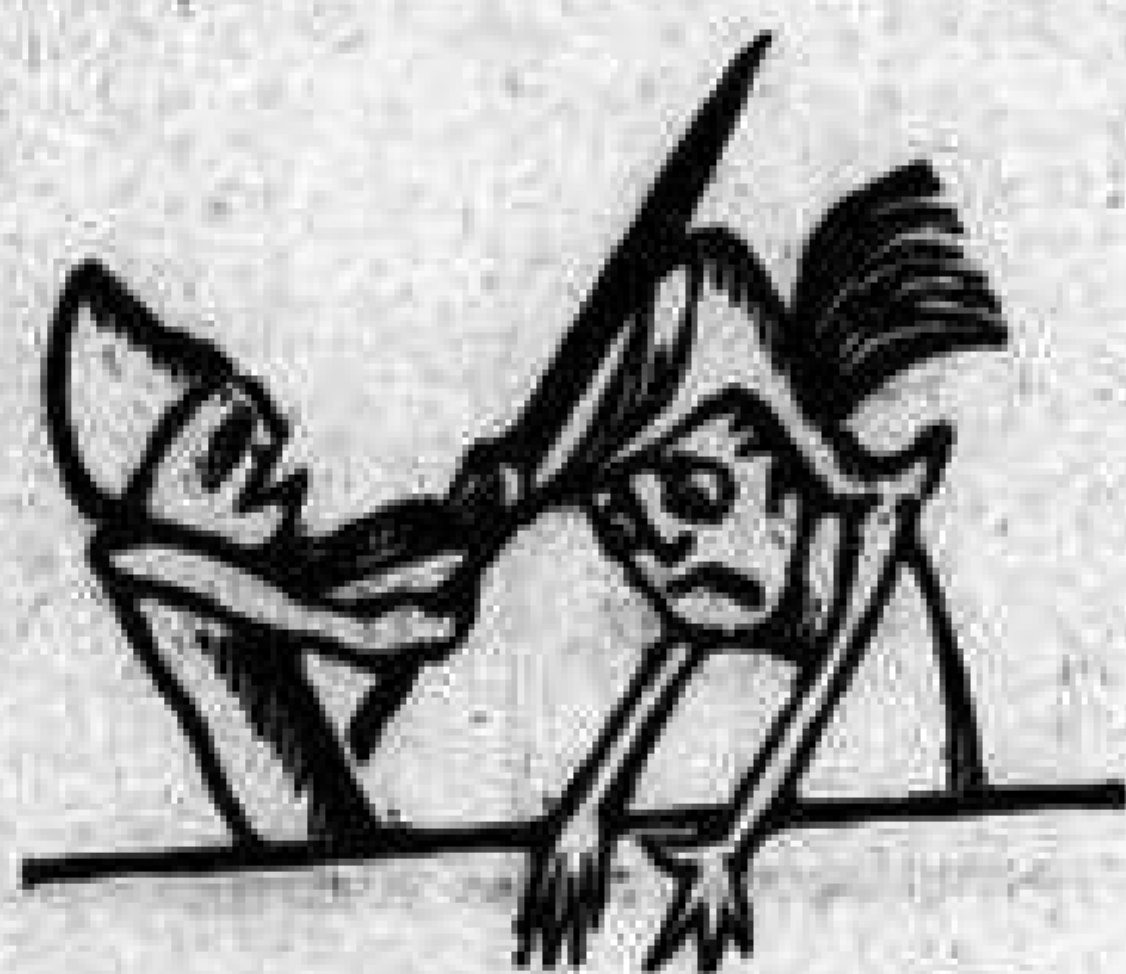
Χίλια δεκακόσα ογδοήντα πέντε,
τò Κουβέρνο πάει πρώμα με πονέντε.

'Ο Ρωμυός την εβδομάδα — μόνο μία φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έχω έξοπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τοός ανέχομαι,
Κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.

Δέν θα έχουμα τσφτέρια — όπως πριν και νταραβέρια
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται ο' έ μ έ.
Μές' οτών φόρων την άντάρα — κι' ο Ρωμυός μας μία θεκέρα
Κι' ός την δίνη όποιος θέλει — είδ' άλλώς δέν μας μέλει.

Δεκέμβρη δεκατέσσαρες... άλλαλαγμός και θρήνος,
κι' ο μέγας ψευτοπόλεμος έτέλειωσε κι' εκείνος.

'Εννέα νόμμερο κι' έννιά,
πλακόνει βαρυχειμωιά.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Δοιπόν που λές, βρέ Περικλή, καθώς εις ένα φύλλον
σ' απέδειξα δια πολλών πραγμάτων και ποικίλων
πώς είναι δύο στάτους κδ' οτών τάπηια παντοία,
διάφορα προς άλλαλα και δίως έναντία,
έτσι και δύο πόλεμοι 'ξεφύτρωσαν 'στη μέση,
ο ψεύτικος κι' αληθινός...

Π.— Κανένας δέν μ' άρέσει.

Φ.— Άλλά καθώς καθένας μας εκ των ένόντων κρίνει,
οδδ' ο ψευτοπόλεμος δέν ειμπορει να γίνη.
Κατήντησε που λές κι' αυτός το θέμα της ημέρας,
και συζητείται 'στάς μικράς και τας μεγάλας σφαίρας,
κι' ο Δούνης εις τον Χρόνον του θα γράψη ώρα ώρα:
«Δοιπόν τον ψευτοπόλεμον κηρύξατέ μας τώρα.»
'Ανέστησαν παντοῦ λαοί κι' έφρύαξαν τά πλήθη,
κι' ο πόλεμος ο αληθής, θαρρώ, ελσημονήθη,
κι' ούτως ειπείν κατέφαγε ο δεύτερος τον πρώτον...
Ποία σειρά, βρέ Περικλή, μεγάλων γεγονότων!
ποία συμβάντα φοβερά έν ταραχή και σάλω!
το ένα διαδέχεται άστραπηδέν το άλλο,
το ένα κδ' το άλλο κδ'ό, ή πάλη νέαν πάλην,
ή μία Συνδιάσκεψις προετοιμάζει άλλην,

οι άνεμοι επέρχονται με λύσαν 'στούς άνέμους,
ροφούν οι ψευτοπόλεμοι τούς αληθείς πολέμους,
και τέλος πάντων, Περικλή, φασκέλωσε τά πάντα,
κι' αυτά τά συμβησόμενα καθώς και τά συμβάντα.
Δοιπόν που λές εις το Σταυρο την περασμένη Πέφτη
μετά των άλλων έτρεξα σαν να μου 'βάλαν νέφτι
να 'δω τον ψευτοπόλεμον κι' εγώ εκ του συστάδην...
κι' όπως πηγαίνουν οι στραβοί, βρέ Περικλή, 'στον 'Αθην,
έτσι κι' ο κόσμος έτρεχε προς του Σταυρο το μέρος,
και ή γυναίκα, το παιδί, κι' ο νέος και ο γέρος,
να λάβουν για τον πόλεμον ιδίαν ελαχίστην
και να ιδούν πως μάχονται για του Χριστου την πίστιν.
Κι' ιδού ο σιδηρόδρομος της Κηφισοῦς σφυρίζει,
και το παιδί, βρέ Περικλή, τη μάνα δέν γνωρίζει
εις τά βαγόνια χαλασμός, πλακώματα και ξόλον,
σπουδαίον ανακάτωμα και σύγχυσις των φύλων,
θερμοί παιάνες ψάλλοντα: υπέρ ελευθερίας,
εις κύριος μπερδεύεται μετά τινος κυρίας,
μία κυρία σφίγγεται υπό τινων κυρίων,
φωνάζουν τρεις άντάμηδες μετά φωνών άγρίων,
περί καλέμου συζητοῦν σπουδαίως δηδ' φακλάναις,

κλαίνε και κάμποσα μωρά μαζί με παραμάνναις,
και βλέπεις, φίλε Περικλή, 'στὼν θεατῶν τὰ χέρι
κοφρίνια πολυποίκιλα, κκλάθια και πανέρινα
με τόσα κρύα φζητά, τυριὰ και χοιρομήτρια,
με στάμναις, με πλατύσταμνα, μποτίλιαις και ποτήρια,
κι' ἀκούεις σιξίμο σπαθίων και ποτηριῶν και πιχάτων
ὡς εἶδος προανέκρουσμα πολέμων και θανάτων.
Κι' ἐνῶ 'στὸν σιδηρόδρομο συμβαίνει τέτοιο χάλι,
εἰς τὸ Σταυρὸ με ἀμαξαις και κάρα τρέχουν ἄλλοι,
και ἀπ' ἐδῶ και ἀπ' ἐκεῖ κυττάζεις καραβάνια
με διαφόρων φαγητῶν και ὀρεκτικῶν κουμπάνια,
με τουμπελέκι, με ζουρνᾶ, λαγοῦτο και φλογέρα,
ποῦ 'νέμιζες πῶς 'πήγαιναν σὲ Καθαρή Δευτέρα,
και τρέχουν τούτοι ἀπ' ἐδῶ, και ἀπ' ἐκεῖ ἐκείνοι,
και ἕνας τὸν ἄλλον ἐρωτᾷ «θὰ γίνῃ, δὲν θὰ γίνῃ;»
'Ἄλλὰ και ἐγὼ, βρὲ Περικλή, σ' αὐτὸ τὸ ντρεχτοῦρι
ὀρμῶ ἀπάνω 'στὸ Σταυρὸ κκβδῶλα σὲ γαῖδοῦρι,
μ' ἕνα γαρούφαλο 'στ' αὐτὶ και κόκκινο μαντύλι,
αἶμα θερμὸν αἰσθάνομαι 'στὰ φλογερά μου χεῖλη
και τραγουδῶ καθ' ἑαυτὸν τὰ θούρια τοῦ Ρήγγα...
ἀλλ' ἐξαφνα τοῦ γαῖδοῦρι τοῦ 'κόλλησε ἡ μυῖγα,
και δὸς του ἀρχινᾷ κλωτσιαις και αὐτό-π' ἀνάθεμά το!
και με τινάζει, Περικλή, με τὸ κεφάλι κᾶτω.
ἀφρίζαν τὰ ρουθούνια του, ὠρθώνοντο ταῦτιά του,
ἀντήχουν ἀλλεπάλληλα τὰ ὀγκανίσματά του
και ἀνταπεκρίνοντο σ' αὐτὰ τὰ σπήλαια και οἱ βράχοι,
ὡς νὰ ἐννῶει και αὐτὸ πῶς 'πήγαινε σὲ μάχη.
Σηκόνομαι, βρὲ Περικλή, τὸ βᾶζω 'στὴν τρεχάλα,
βλέπω τὸν Δούνην ἔξαφνα σὲ ἄλογο κκβδῶλα,
με ὀφθαλμὸν πολεμικὸν 'στὰ μάτια τὸν κυττάζω,
και εὐθύς «τὸν ψευτοπόλεμον κκρύξατε» φωνάζω
τοῦ δίνω τὸ γαῖδοῦρι μου και πέρνω τᾶλογο του,
και τέλος πάντων, φίλε μου, μετὰ βοῆς και κρότου
φθάνουν ἀπάνω 'στὸ Σταυρὸ τὰ τῶν Ἑλλήνων πλῆθη,
ἀλλὰ... ὁ ψευτοπόλεμος και πάλιν ἀνεβλήθη.

Και τότε πλέον ἀρχινᾷ τοῦ κόσμου ἡ βλαστήμια
κατὰ Σταυροῦ και Παναγίας, και πέφτουν σὰν ἐγρίμια
εἰς τῆς ἐλχαις, εἰς τὸ ψωμί και 'στὸ τουλουμοτόρι,
και γίνεται, μετὰ τὸ Σταυρὸ, μεγάλο πανηγύρι.
Θεὲ μου!.. ποῖος πόλεμος σ' ἐκεῖνο τὸ ἀσκέρι!..
ὁ ἕνας τᾶλλου, Περικλή, σουφρώνει τὸ πανέρι,
βρισχαις, κλωτσιαις, παρᾶπονα, μουγκρίσματα και γρίνια,
ἀναφανδὸν ἀρπάζονται κκλάθια και κοφρίνια,
ποῖα εἶναι ἡ κουμπάνια του κανένας δὲν εἰξεύρει,
ποῖα εἶναι τὸ καλάθι του ζητεῖ καθεὶς ν' ἀνεύρη,
ἐκεῖνος ποῦλθε με κουκιά εὐρίσκει κρύα κότα,
και ἐκεῖνος ὀποῦ ἔφερε αὐγά και σαλτσιωῦτα
τρώει ἐλχαις ὁ δυστυχῆς και κόκκινο χαθιάρι...
ὀλοι μασσοῦνε κᾶτι τί σὰν πεινασμένοι γλάροι,
συγκρούονται παταγωδῶς ποτήρια μετὰ τὰ πιχάτα,
τὸ πᾶν ἀνακατεῦεται και γίνεται σαλάτα,
και παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσουν και κουμπούρια,
και θύματα νὰ κλάψωμε, βρὲ Περικλή, καινούρια
και ἐγὼ μὴ ἔχων τί φαγεῖν ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου,
ἔφαγα τὸ γαρούφαλο ποῦ εἶχα εἰς τ' αὐτὶ μου.

Π.—Λοιπὸν εἰς τὸ προκείμενον...

Φ.— Δὲν ἐγνοῶ τί θέλεις...

Ἐν προῦκειτα: περὶ αὐτοῦ, ὡς λέγει και ὁ Σπινέλης.

Π.—Λοιπὸν εἰς τὸ προκείμενον...

Φ.— Σαῖρε, πατρις γιγάντων,

και ἀνερρίφθη, Ἑλληνας, ὁ κῶδος περὶ πάντων...

ὁ μέγας ψευτοπόλεμος χθὲς τέλος ἐκηρύχθη

και νέον στάδιον τιμῆς 'σταῦς ἤρωας ἠγοίχθη.

'Ἄλλ' ὀμως φοσηθεὶς ἐγὼ μήπως και ἐκ τρίτου πάλιν

τὸν ἀναδέλουν ὀπως πρὶν, δὲν ἔτρεξα 'στὴν πάλιν,

και δι' αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ σοῦ τὴν περιγράψω,

και εἶναι καλόν, μοῦ φαίνεται, βρὲ Περικλή, νὰ πάψω.

'Ἐν τούτοις ἄς φωνάξωμεν τοῦ Δεληγιάννη ζήτω.

Π.—Κι' ἐγὼ λοιπὸν τὸν πόλεμον 'στὴ ράχη σου κκρύπτω.

Και ὁ Σταμούλης ἄροβος φορῶντας τὰ καλά του
τραβᾷ 'στὸν ψευτοπόλεμο μετὰ τὰ λαγωνικά του.

'Στὸν βουλευτὴ Ρηγόπουλο,
τῆς Πάτρας ἀρχοντόπουλο.

Τώρα ποῦ τόσον ἔξαφνα εἰς τούτους τοὺς καιροὺς
ἐκληρονέμησες και σὺ τοῦ Κρήτσοῦ θησαυροῦς,
τὸν Νιαγάραν ἄφησες, τὰ νέφη, τοὺς αἰθέρας,
και ἔλθε νὰ ζήσης μεθ' ἡμῶν ἐντὸς αὐτῆς τῆς σφαίρας.

Μελέτησε, Ρηγόπουλε, τὴν πρακτικὴν σοφίαν,
καμπόσα ρούδλια σκόρπισε και 'στῆς βουλῆς τὴν στάνη,
ἀγόρασε τῶν βουλευτῶν τὴν πλειονοψηφίαν,
και γίνε σὺ Πρωθυπουργὸς ἀντὶ τοῦ Δεληγιάννη.